

JAPANSCH VROUWEN.

Er gebeuren groote dingen in onze dagen. Japan, dat groote keizerrijk, beoosten China gelegen en enkel uit eilanden bestaande, was lang van het verkeer met volken afgesloten. Thans staat het voor vreemdelingen open, en de keizer die vroeger nooit door iemand van zijn volk gezien mogt worden, gaat nu niet alleen als een gewoon menschenkind over straat, maar heeft maatregelen genomen om europesche en amerikaansche kunsten en wetenschappen onder zijne onderdanen te verspreiden. Wat meer zegt: hij heeft ook onlangs bevel gegeven dat de meisjes behooren te worden onderwezen en zelfs eenige naar Europa gezonden om eene beschaafde opvoeding te ontvangen. Zal dan ook hare kleederdracht veranderen die sinds eeuwen geene verandering heeft ondergaan? Ik weet het niet en durf het ook niet bepalen. Toen het Christendom voor twee eeuwen in Japan verbreed was, hadden de bekeerlingen toch hunne eigenaardige kleeding behouden, en weken zij ook in andere opzichten van hunne gewoonten niet af: want de Japanners hebben van oudsher zeer fijne manieren gehad. Zij zijn altijd zeer hoffelijk onder elkander en een lomperd zou onder hen iets vreemds zijn.

Toch zal er ook in het verkeer der vrouwen veel veranderen. De vrouwen en meisjes zijn gewoon altijd stil te huis te blijven en zich bij geene openbare vermakelijkheden te laten zien. Als zij nu zien hoe geheel anders dat in Europa en Amerika toegaat, zal 't zeker bij haar te lande ook anders worden. Zelfs in huis mogen zij geen bezoek van mannen ontvangen, als er de man of vader niet bij is, en mogt eene vrouw zich ooit oneerbaar gedragen, dan zou zij zich eene zware straf, soms wel een smartelijken dood berokkenen. De beide dochters die op het plaatje bij hare moeder staan, ontvangen vermoedelijk juist onderwijs, wel nog niet zoo als bij ons, in taal en wetenschappen, maar in de wellevendheid, en zij weten het reeds dat het den jeugdige niet geoorloofd is in het bijzijn van oudere en voornamen menschen te gaan zitten. Daarom staan zij er zoo bedaard bij, en laten zich door hare moeder in de regelen der welvoegelijkheid onderwijzen. Evenwel leeren de japansche meisjes ook het huishouden, den wasch bezorgen, naaijen en breijen. Ja zelfs leeren zij fijne en kunstvolle handwerken die de knapste jonge dame in ons land haar niet zoo gaauw kan nadoen. Dat zij ook het ééne noodige leeren, wenscht elk christelijke lezer zeker met mij van harte.

T. M. L.

DE BEKEERDE SCHOORSTEENVEGER.

II.

Waarde en zeer geachte Mevrouw.

„Het zal u wel verwonderen een brief van mij te ontvangen; ik hoop vooral dat het u genoegen zal doen, maar vóórdat ik u mijne geschiedenis, sedert den droevigen dag dat ik Tours verliet, mededeel, wil ik u om vergeving vragen en u zeggen, dat ik dit niet vroeger deed, omdat ik u met der daad wenschte te toonen, dat God mijn hart veranderd heeft. Heden kom ik, lieve mevrouw, uwe vergiffenis inroepen, vertrouwend dat ge mij die niet zult weigeren, omdat God in zijne groote barmhartigheid medelijden met mij heeft gehad, en mij den Heer Jezus Christus als mijn Zaligmaker heeft leeren kennen en liefhebben.

„Lieve mevrouw, de rang dien ik bekleed, is een bewijs dat ik mijnen pligt vervulde in de betrekking waarin God mij plaatste, en indien gij aan mijnen kolonel wilt schrijven, ben ik verzekerd dat hij u een goed getuigenis van mij zal geven.”

Anton,

Korporaal bij het 7^e reg. linietroepen.

De soldaat geworden schoorsteenveger schreef dezen brief aan eene der warmste vriendinnen des Zaligmakers. Zij was voor hem eene moeder ten dage van zijn ongeval, zonder op dankbaarheid te kunnen rekenen, en hij kwam ten dage van zijnen voorspoed bij haar terug, om zijn hart te verkwikken aan de altijd warme bron harer liefde.

Toen hij den tuinman in de stad Tours verliet, ging hij naar zijne bergen terug. Hij ijde zoo spoedig hij kon over de met stof bedekte wegen, alsof hij zich haastte om de smartvolle herinneringen van zijn leven achter zich te laten. Zijne schouders waren met zijne gereedschappen beladen; hij dacht door zijn vader te helpen, meer onafhankelijkheid te bekomen en minder in de gelegenheid te zijn aan zijne natuurlijke drift toe te geven.

Doch de herinnering is helaas! geen kleed, dat men willekeurig aan of uit kan trekken; men draagt het van stad tot stad, van huis tot huis met zich. De angst des harten is gelijk aan eene vrucht, die van binnen door een worm is verteerd; zij kan bekoorlijk schijnen, de geur benijdenswaard zijn, doch het binnenste kan alleen beseffen wat het waard is. De ziel van Anton geleek op deze aangestokene vrucht; droevig, verlaten zocht zij rust, „gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen,” maar zij vond die niet, omdat zij op eene verkeerde wijze zocht.

Met zijn lijden begaan riep een zijner broeders, een tuinman in de stad Clermont, hem bij zich. Anton vertrok, steeds mismoedig en vermoeid zijnde. Zijne hand snoeide, spitte, harkte, maar zijn hart was te Tours; hij zag zijne jeugdige makkers van de Zondagschool, zijn oog helderde op toen hij hen terugzag, zijne stem neuriede onwillekeurig de liederen der jeugd:

Kinderen, weet gij van den Heer... enz.

Dan weder bevond hij zich in den tuin zijns meesters, vechtende, geslagen en weggezonden. Zijn broeder poogde te vergeefs hem met zorg te overladen en zijne liefde hem te bewijzen, hij moest weldra ondervinden, dat alle pogingen niets baatten; het was geen lijden des lichaams. Op zekeren morgen riep men hem herhaalde malen te vergeefs; men vond zijne gereedschappen, maar hij zelf was verdwenen. Anton had als soldaat dienst genomen.

Onder al die wederwaardigheden, worstelingen en smarten brak de revolutie van het jaar 1848 uit. Het 7^e regiment linietroepen kwam in Lyon; de strijd ving in de straten aan; het geschreeuw der gekwetsten en stervenden weerklonk voor het eerst in de ooren van onzen schoorsteenveger. Men kan niet zonder ontroering voor de eerste maal eene ziel van het ligchaam zien scheiden. Hebt gij ooit, mijn lezer, een mensch van gelijke beweging als gij en ik, met den doodstrijd zien worstelen? Hebt gij uw hart wel eens voelen kloppen in de plegtige stilte, die het voor eeuwig heengaan van uwen medgezel hier beneden voorafgaat? Dan kunt gij u den angst van Anton in de straten van Lyon voorstellen.

Indien gij moest sterven, waar zoudt gij heengaan? zeide het getuigen van onzen tuinman. Ik weet het niet, antwoordde hij. Des te erger, hernam het, want die soldaat, die naast u ligt te sterven, is niet meer schuldig dan gij. Waarom werd hij juist door het schot ge-